

عنوان مقاله:

امکان سنجی استفاده از شیوه شبه دادرسی در جهت حل و فصل اختلافات در حقوق ایران

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس ملی دستاوردهای نوین در حقوق و روانشناسی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

ریاب نجفی صومعه - کارشناس ارشد حقوق خصوصی، موسسه آموزش عالی شفق تنکابن

ابوالفضل قهاری - استادیار گروه حقوق، واحد تنکابن، دانشگاه آزاد اسلامی، تنکابن، ایران

خلاصه مقاله:

شیوه های جایگزین حل و فصل اختلافات که اختصاراً (ADR) شناخته می شود به شیوه های گفته می شود که طرفین یک اختلاف یا دعوی به جایی حل و فصل قضایی اختلافات، آن ها را برمی گزینند. از لحاظ حقوقی خصوصیت مشترک روش های جایگزین حل و فصل اختلافات، ماهیت غیرالزام آور و محرمانه بودن آن هاست این شیوه های در حقوق ایران شامل مذاکره، میانجی گری، سازش و داوری در قالب شیوه های اصلی و ارزیابی بی طرفانه، میانجی گری داوری، رسیدگی کوتاه و شیوه احراز واقع به سرعت در عنوان شیوه های فرعی شناخته شده اند. با وجود این که برای این شیوه ها مزایایی از جمله را برشمرده اند اما در حقوق ایران از ابعاد گوناگونی از قبیل رسیدگی، انعطاف پذیری، محرمانه بودن و مصادقی، ماهیتی و شرعی دارای خلاء ها و ایرادات واضح می باشند. نتایج بدست آمده از این تحقیق نیز حاکی از آن است که فقدان اصل الزام آوری و ضمانت اجرایی که در ذات این شیوه ها نهفته است، به لحاظ آشنایی با حقوق خانواده، همچنان عدم تخصص حقوقی شخص ثالث به ویژه در داوری آن ها را به لحاظ حقوقی و شرعی با مشکلات عدیده ای روبرو ساخته است. از قراردادهای تجاری و طرفی دیگر عدم وجود چارچوب های حقوقی لازم و همچنین محرمانه بودن و عدم دادرسی علنی در ترجیح تراضی بین طرفین دعوا بر احقاق حق و عدالت قضایی از آثار و آسیب های این شیوه ها نوع از شیوه ها است که نیاز مبرم به بازنگری حقوقی دارند.

کلمات کلیدی:

شیوه های جایگزین ADR، داوری، مذاکره، میانجی گری، سازش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1936481>

